του **Παναγιώτη Μαυροειδή**

Βαρύτατες αρνητικές συνέπειες από τη συμφωνία κυβέρνησης – ΕΕ

Δεν θα χρειαστεί να παρέλθει μεγάλο χρονικό διάστημα για να γίνει επώδυνα κατανοητό ότι η συνυπογραφή από την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ της απόφασης του Γιούρογκρουπ της Παρασκευής αποτελεί μια πράξη πλήρους παράδοσης με τεράστιες οικονομικές, κοινωνικές αλλά και πολιτικές συνέπειες για την ελληνική κοινωνία (αναλυτική κριτική εδώ:

(Ξανα) διαβάζοντας σημείο προς σημείο τις δεσμεύσεις προς το Deutsche-group).

Η συμφωνία έχει τέσσερις θεμελιώδεις πολιτικές συνεπαγωγές μακράς διάρκειας και στρατηγικής σημασίας.

Πρώτον, αποτελεί νομιμοποίηση της ληστρικής αντεργατικής επιδρομής της τρόικας, της ΕΕ και των τοκογλύφων του ευρωπαϊκού και διεθνούς κεφαλαίου για τα τελευταία πέντε χρόνια, καθώς αυτό που κατά βάση συμφωνήθηκε είναι η συνέχιση της κοινωνικής σύλησης στο διηνεκές.

Δεύτερο, αποτελεί πολιτική απαλλαγή και αθώωση των άθλιων κυβερνήσεων ΝΔ-ΠΑΣΟΚ, τη στιγμή που ο κόσμος τους είχε στείλει πανηγυρικά στα τάρταρα.

Τρίτον, η ρητή αναφορά ότι «οι ελληνικές αρχές επαναλαμβάνουν την κατηγορηματική δέσμευσή τους να τηρήσουν τις οικονομικές τους υποχρεώσεις προς όλους τους πιστωτές τους πλήρως και εγκαίρως» αποτελεί πολιτική και νομική δέσμευση για το χρέος εξαιρετικά μεγάλης σημασίας.

Τέταρτον, η αποδοχή της άθλιας επιτροπείας αλλά και η ίδια η κατάταξη στοιχειωδών μέτρων κοινωνικής πολιτικής στην κατηγορία των «μονομερών ενεργειών» (μέχρι τώρα

μιλάγαμε μόνο για το χρέος!), που πρέπει να εξασφαλίζουν την έγκριση της ΕΕ, αποτελεί πολιτική υποτέλεια στα ευρωπαϊκά αφεντικά και ποδοπάτηση κάθε έννοιας λαϊκής κυριαρχίας και δημοκρατίας.

Μήπως δεν υπήρχε άλλη δυνατότητα; Το αντίθετο ισχύει! Ας δούμε τρεις βασικούς παράγοντες. Πρώτα πρώτα η ίδια η ευρωζώνη και η ΕΕ είναι σε βαθιά κρίση, έτσι που η προοπτική εξόδου από τη μέγγενή τους δεν εμφανίζεται πλέον εύκολα σαν καταστροφή και απομόνωση. Ο (προσωρινός) πόνος και το κόστος μιας αποχώρησης θα έχουν ασύγκριτα μικρότερη επίπτωση από τον πόνο και το κόστος διατήρησης στη ζωή ενός πτώματος με χρυσό νεοφιλελεύθερο ζουρλομανδύα. Έπειτα ο σχετικός πανικός στις ΗΠΑ για επιπτώσεις μιας ρήξης στη δική τους οικονομία, σε συνδυασμό με τη γεωπολιτική αστάθεια (Ουκρανία κλπ), δείχνει τη γενικότερη αρρυθμία στην παγκόσμια καπιταλιστική οικονομία.

Τέλος, η μεγάλη επίδραση που είχε στους λαούς της Ευρώπης και αυτή ακόμη η αναιμική απειλή ρήξης από το ΣΥΡΙΖΑ δείχνει την απότομη θετική δυναμική που μπορεί να δημιουργηθεί από μια απόφαση ρήξης με την ευρωζώνη και την ΕΕ, καθότι θα σηματοδοτεί σύγκρουση με τη λιτότητα, την εργασιακή βαρβαρότητα, τον πολιτικό ολοκληρωτισμό και την ιμπεριαλιστική ληστεία, που αφορά την εργατική τάξη σε όλες τις χώρες.
Η υποταγή του ΣΥΡΙΖΑ αποτελεί εκ των πραγμάτων ακύρωση όλου του πολιτικού και κοινωνικού φορτίου, που σηματοδότησε η εκλογική υπερψήφισή του από εργατικά και λαϊκά στρώματα, βλέποντάς τον σαν εργαλείο ανατροπής των Μνημονίων, διαγραφής του χρέους και επιβολής μιας κάποιας πολιτικής ανακούφισης.

Ωστόσο, δεν πρόκειται για κάποια απότομη στροφή-έκπληξη. Αντίθετα, στον πυρήνα της πολιτικής πρότασης του ΣΥΡΙΖΑ, ακόμη και από το 2012, ήταν η λογική της «ισορροπίας εσόδων-εξόδων στα επίπεδα της ΕΕ», η αντιμετώπιση της ευρωζώνης ως πεδίου της συμμαχίας με τους εταίρους και η αναγόρευση του καπιταλιστικού πλαισίου σε σταθερό δεδομένο, με την εγκατάλειψη κάθε λογικής ρήξης με την αστική τάξη. Το τελευταίο στοιχείο, με μεγάλη στρατηγική σημασία, αποτυπώνεται ήδη και στη συμμαχία που έχει συγκροτηθεί στο εσωτερικό της χώρας με ισχυρά τμήματα της οικονομικής ολιγαρχίας, που ονειρεύονται όχι απλώς πολιτική σταθεροποίηση με το ΣΥΡΙΖΑ, αλλά και διεκδίκηση και διαπραγμάτευση μιας καλύτερης αναπτυξιακής πορείας για τον ασθμαίνοντα ελληνικό καπιταλισμό.

Καμία όμως ανέφελη πορεία δεν εξασφαλίζουν, ούτε η υποταγή στο Deutsche-Group ούτε η «πίπα της ταξικής ειρήνης» στην Ελλάδα. Χρειάστηκαν μόλις τρεις βδομάδες για να θρυμματιστούν τόσοι μύθοι: Ότι το ζήτημα της ρήξης ή όχι μεν την ευρωζώνη μπορεί να

περιμένει για αργότερα, ότι η ΕΕ αλλάζει και εκεί είναι οι φίλοι και εταίροι μας, ότι μπορείς να διαπραγματευτείς μέσα στο λάκκο των λεόντων, ότι θα φτιαχνόταν μέτωπο των κυβερνήσεων του Νότου και άλλα. Το «τι είχαμε τι χάσαμε» θα είναι το επιμύθιο των απολογητών της αστικής πολιτικής και της ΕΕ. Οι μαχόμενες δυνάμεις της Αριστεράς, αντιπαλεύοντας από τη σκοπιά των εργατικών συμφερόντων και με αριστερές θέσεις μια πολιτική «αριστερής» λιτότητας και περιτυλιγμένης υποταγής στην ευρωζώνη, επιδιώκουν να μετασχηματίσουν τη μεστή πολιτική εμπειρία της περιόδου, σε μια πολιτική στρατηγική λαϊκής αντεπίθεσης με στόχο την ανατροπή της μαύρης πολιτικής της ιερής συμμαχίας ελληνικού κεφαλαίου και ΕΕ. Το τελευταίο που χρειαζόμαστε σήμερα, από πολιτική άποψη, είναι αριστερές δυνάμεις οι οποίες να θέτουν όριο την ταύτιση ή την «κριτική» στήριξη σε μια κυβέρνηση καλούμενη να διαχειριστεί την άθλια απόφαση του Γιούρογκρουπ. Αντίθετα, η σύμπηξη μιας ανατρεπτικής αριστερής συνεργασίας και κοινής δράσης υποστήριξης ενός νέου γύρου κοινωνικών αγώνων πάνω στους άξονες «όχι άλλα Μνημόνια και χρέος, ενάντια και έξω από τους φράχτες ευρωζώνης, ΕΕ και κεφαλαίου» είναι το αναγκαίο βήμα για ένα ευρύ φάσμα δυνάμεων της ριζοσπαστικής, αντικαπιταλιστικής και κομμουνιστικής Αριστεράς.Από την ΑΝΤΑΡΣΥΑ ως το ΚΚΕ και από τις αριστερές τάσεις του ΣΥΡΙΖΑ ως το διάσπαρτο δυναμικό της εργατικής πάλης, της κοινωνικής διαμαρτυρίας και της δημοκρατικής αντίστασης, υπάρχει ο μεγάλος λαός της Αριστεράς και της αριστερής εργατικής πολιτικής που δεν έχει ηττηθεί.

Τα παραπάνω δεν αποτελούν ούτε ζήτημα μιας ζαριάς ούτε αναδυόμενα στοιχεία με αυθόρμητο και ασπόνδυλο τρόπο. **Ατμομηχανές** αυτής της πολιτικής κατεύθυνσης πρέπει να αποτελέσουν ένα **αναγεννημένο εργατικό κίνημα**, με ήττα κάθε λογικής κυβερνητικού συνδικαλισμού και η **ενδυνάμωση της πολιτικής πρότασης της αντικαπιταλιστικής κομμουνιστικής Αριστεράς**, που θα δίνει μορφή και υπόσταση σε μια πολιτική ανατροπής της καπιταλιστικής βαρβαρότητας, η οποία αποδεικνύεται ανίκανη να χωρέσει και αυτό ακόμα το Πρόγραμμα της Θεσσαλονίκης.

Πηγή: ΠΡΙΝ